U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **F. O.**, zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem, se sídlem Slezská 756/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2012, č. j. 49 Az 16/2012 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, advokátu, se sídlem Slezská 756/14, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2904 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2012, č. j. OAM-28/LE-BE02-PA03-2012, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na tvrzení žalobce, že ve vlasti byl členem Islámské fronty spásy (FIS), která vede svatou válku džihád, a je proto státem potírána; žalobce z této strany vystoupil, následně mu bylo vyhrožováno a v otcově obchodě vybuchla bomba; mimoto je berberské národnosti, přičemž berberi mají problémy s arabskou většinou. V České republice byl v roce 2008 odsouzen k sedmnácti měsícům a v roce 2009 k dvěma letům odnětí svobody, v obou případech za padělání dokladů. Má zde družku a dceru, se kterými však nežije a nezná ani místo jejich pobytu. Z vlasti odešel v roce 1996, v Česku poprvé žádal o udělení azylu dne 8. 9. 2005, rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2005 byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně

nedůvodná. Je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění, a to na základě uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou trestním soudem. V případě návratu do Alžírska se žalobce obává ohrožení života islámskými fundamentalisty, v Česku chce zůstat kvůli své družce a dceři. Žalovaný konstatoval, že důvodem žalobcovy žádosti je snaha legalizovat svůj pobyt na území České republiky. V průběhu řízení neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti, a nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Výpovědi žalobce jsou navíc nevěrohodné s ohledem na nová tvrzení oproti řízení o první žádosti z roku 2005, v němž neuvedl, že je Berber, ani že byl členem FIS. Situace v zemi původu je relativně stabilizovaná, v případě ohrožení se lze obrátit na bezpečnostní složky, popř. se přestěhovat do jiné části země. Žalovaný jej odkázal na instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 2. 4. 2012, ve znění doplnění žaloby ze dne 22. 5. 2012, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o ustanovení advokáta.

[4] Krajský soud v Praze usnesením ze dne 12. 4. 2012, č. j. 49 Az 16/2012 – 22, ustanovil zástupcem žalobce pro toto řízení Mgr. Jiřího Ostrýta, advokáta.

[5] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 8. 2012, č. j. 49 Az 16/2012 – 55, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení; současně přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování. V odůvodnění poukázal na řízení o předcházející žádosti žalobce a konstatoval, že skutková zjištění žalovaného v nyní napadeném rozhodnutí plně odpovídají spisovému materiálu a žalovaným byla rovněž řádně zhodnocena. Dospěl k závěru, že oproti původní žádosti ze dne 8. 9. 2005 nově prezentovaná tvrzení žalobce jsou nevěrohodná, konkrétně okolnosti, že měl být členem FIS, jakož i zcela obecné tvrzení, že měl být pronásledován z důvodu berberské národnosti. Krajský soud podotkl, že pokud je žalobce muslimského vyznání, není reálná hrozba problémů ze strany islamistických fundamentalistů; bez ohledu na to však má možnost zajistit si v zemi původu ochranu. Rovněž tak vztah k občance České republiky sám o sobě není překážkou vycestování do země původu, a to zejména za situace, kdy žalobce neudržuje žádný vztah s bývalou družkou ani její dcerou, nepodílí se na výchově dcery a nepřispívá na její výživu; při soudním jednání vyšlo najevo, že nezná ani místo jejich pobytu. Krajský soud uzavřel, že žalovaný správně vyslovil, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, přičemž žalobce měl dostatečně dlouhou dobu na to, aby svůj pobytový status řešil pomocí zákona o pobytu cizinců, což však neučinil.

[6] Proti rozsudku Krajského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 26. 9. 2012, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Vyjádřil přesvědčení, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda důvody, které stěžovatel v řízení před správním orgánem uvedl, postačují k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dostatečně nezkoumal otázku, jakou ochranu Alžírsko poskytuje svým občanům, kteří jsou napadáni ze strany militantních skupin, odkázal toliko na existenci soukromých ochranných služeb. Stěžovatel namítal, že krajský soud pochybil, pokud dospěl závěru, že v průběhu správního

řízení neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by mohl být ohrožen, když on tvrdil, že po vystoupení ze strany FIS mu byl doručen výhružný balíček a v obchodě jeho otce vybuchla bomba. Zdůraznil, že již v první žádosti ze dne 8. 9. 2005 uvedl, že Alžírsko opustil pro své obavy z fundamentalistů. Ohradil se proti závěru krajského soudu, že vzhledem k jeho muslimskému vyznání není ohrožen islamistickými fundamentalisty, když v řízení uvedl, že je bez vyznání a výhružky ze strany FIS tak nesouvisely s jeho vyznáním či vírou. Krajský soud se nevypořádal ani s jeho námitkou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval možnými následky vystoupení z militantní skupiny. Závěrem uvedl, že s dcerou má kontakt a není pravda, že by k ní neměl hlubší vztah. Stýká se s ní tak, jak mu to osobní situace a bývalá partnerka umožní; před uvězněním se o dceru běžně staral, po propuštění však byl kontakt znemožněn umístěním v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 10. 2012 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Stěžovatelem uplatněné námitky jsou v podstatě shodné s námitkami žalobními, přičemž krajský soud se s nimi řádně vypořádal. Předmětem zkoumání nebyla hloubka citového vztahu stěžovatele k jeho dceři, nýbrž případný zásah do soukromého a rodinného života, který však v řízení nebyl shledán nepřiměřeným.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Přijatelnost kasační stížnosti je přitom třeba odlišovat od její přípustnosti, která je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), jakož i od důvodnosti kasační stížnosti jako otázky věcného posouzení tvrzených kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele jako atribut její přijatelnosti, přičemž teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, posoudí Nejvyšší správní soud její důvodnost. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že stěžovateli byla soudní ochrana poskytnuta již projednáním jeho věci před krajským soudem, a další přezkum v rámci správního soudnictví je tak podmíněn přesahem vlastních zájmů stěžovatele, jak byl tento pojem definován v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS. Jinými slovy, není-li dán přesah vlastních zájmů stěžovatele, zákon neumožňuje, aby Nejvyšší správní soud ve věci jednal a rozhodoval.

[10] Po přezkoumání přijatelnosti kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] V případě stěžovatele se jedná o v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, když v České republice poprvé žádal o udělení azylu dne 8. 9. 2005. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2005, č. j. OAM-599/LE-B01-B02-2005, byla jeho tehdejší žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 16. 2. 2006, č. j. 60 Az 106/2005 – 44. Řízení o kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 16. 2. 2006 bylo zastaveno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2007, č. j. 4 Azs 100/2006 – 106, neboť stěžovatel se nezdržoval v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil. Ze správního spisu se dále podává, že prohlášení o mezinárodní ochraně bylo stěžovatelem učiněno dne 9. 1. 2012, tedy několik dní poté, co bylo dne 6. 1. 2012 zahájeno správní řízení ve věci jeho správního vyhoštění.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v řízení neuvedl žádné relevantní důvody, pro které by mu měl být udělen azyl či doplňková ochrana, když toliko bez jakýchkoli podrobností uvedl, že v zemi původu byl členem Islámské fronty spásy (FIS), přičemž poté, co z této strany vystoupil, mu byl doručen výhružný balíček a v obchodě jeho otce vybuchla bomba. Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení nelze považovat za azylově relevantní, a to zejména za situace, kdy v řízení o své původní žádosti ze dne 8. 9. 2005 zmínil toliko své obavy z fundamentalistů, neuvedl však nic o svém členství ve straně FIS, tím méně o vystoupení z ní a následcích. Stěžovatel mimoto nijak nespecifikoval, z čeho dovozuje, že se jednalo právě o následky jeho vystoupení ze strany FIS, popř. s jakým časovým odstupem po vystoupení ze strany k nim došlo. Stejně tak neuvádí, jakým způsobem se ve věci výhružného balíčku, resp. údajného výbuchu bomby obrátil na policii či jiné státní orgány a jak bylo s příslušným oznámením naloženo, popř. zda se bránil pomocí soukromých osob. Rovněž neuvedl, jakým způsobem by měl být po návratu do Alžírska ohrožen, a to zejména s ohledem na značný časový odstup, když ze strany FIS vystoupil v roce 1992 a zemi opustil v roce 1996, jakož i s ohledem na to, že v řízení sám poukázal na to, že strana FIS je státem zakázána a potírána.

[13] V této souvislosti je třeba citovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 – 63, podle nichž *„je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylíčí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu.“* Mimoto lze poukázat např. na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, či ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 – 42.

[14] Nejvyšší správní soud se tak neztotožnil s námitkou stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda důvody, které stěžovatel v řízení před správním orgánem uvedl, postačují k udělení mezinárodní ochrany. Neztotožnil se ani s námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečného zkoumání

otázky, jakou ochranu Alžírsko poskytuje svým občanům, kteří jsou napadáni ze strany militantních skupin, resp. možnými následky vystoupení z militantní skupiny. Žalovaný se této otázce věnoval jak v rovině obecné, když konstatoval relativně stabilizovanou situaci v zemi, přičemž pro ochranu se lze obrátit na bezpečnostní složky státu, popř. soukromé ochranné agentury. Zejména se však žalovaný vypořádal s konkrétními tvrzeními stěžovatele, a to přesto, že se v podstatné části jednalo o tvrzení nová, v původní žádosti o udělení azylu ze dne 8. 9. 2005 neuvedená. Nejvyšší správní soud se ztotožnil i se závěrem krajského soudu, že stěžovatelova tvrzení v průběhu správního řízení je třeba hodnotit jako značně obecná a blíže nekonkretizovaná, jak bylo uvedeno výše v bodě 12.

[15] Pokud stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud vycházel z nesprávného údaje, že stěžovatel je muslimského vyznání, a není tak ohrožen islamistickými fundamentalisty, pak v tomto ohledu lze konstatovat jisté přehlédnutí, které však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a dokonce ani na správný závěr krajského soudu, že stěžovatel netvrdil žádné konkrétní okolnosti, pro které by byl v zemi původu ohrožen islamistickými fundamentalisty. K vývodu krajského soudu, že stěžovatel je muslimského vyznání, pak mohla přispět i skutečnost, že byl členem fundamentalistické strany FIS, středobodem jejíhož programu je právě propagace muslimského náboženství. Je logické se domnívat, že pokud se stěžovatel stal členem této strany, byl i on muslimského vyznání. Na posouzení kasační stížnosti nemohlo mít vliv ani tvrzení stěžovatele, že není pravda, že by neměl hlubší vztah ke svojí dceři; že s dcerou udržuje kontakt tak, jak mu to osobní situace a bývalá partnerka umožní. Stěžovatel v tomto ohledu ani nic konkrétního nenamítal, naopak uvedl, že si je vědom, že tato otázka nemůže mít na posouzení kasační stížnosti vliv.

[16] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost. Lze dodat, že pokud stěžovatel má i nadále zájem o pobyt na území České republiky, je třeba, aby se orientoval na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců, jejichž využití je v jeho případě namístě, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[18] Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele pro řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného byla ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012, č. j. 49 Az 16/2012 – 22, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu mu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – kasační stížnost ze dne 26. 9. 2012 – ve výši 2100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho

nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 2400 Kč, tj. 504 Kč. Zástupci stěžovatele bude tedy vyplacena celková částka ve výši 2904 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu